

chúng tôi rút vào bó rợ tởi. Chồng tôi lớn tuổi hơn tôi, tạng người lại yếu, cuộc đắm tàu ngoài khơi lam c ùng tôi hồng một lá phổi, nên trước ngày qua, đội Nhật đầu hàng hòa bình vẫn hỏi trên đảo, chồng tôi từ trần. Thật ra, nếu tôi không giải phẫu kịp thời nhiều lần thì chỗ g tôi đã chết từ những năm 1939, 1940... Tôi ở lại một mình với 2 đứa con gái phải nuôi nấng, và chỉ lớn chưa thành. Trở ngại ghê gớm bủa vây tôi từ phía, Nhưng tôi không thể xao lãng sự mạng mạng thiên liêng do thiên vương để lại.

— Thưa bà.. bà có liên hệ thế nào với Thiên vương Hồng tú Toan ?

— Châu ruột. Tôi gọi thiên vương bằng bác. Cuộc thất trận của thiên vương trước quân đội Lý hồng Chương đưa đến một phong trào thanh trừng đẫm máu, những người dính dấp đến Thái bình Thiên quốc đều bị bắt giữ, tàn sát, cho nên gia đình tôi phải trốn khỏi đất Tàu. Thật ra khi cha tôi ra đi, tôi chưa chào đời. Cha tôi lưu lạc nhiều năm ở Viễn Đông trước khi qua Mỹ. Tôi được sinh hạ ở Mỹ. Một thời gian sau, cha tôi mang tôi về Viễn Đông để dạy dỗ tôi nhớ đến quê hương và thiên vương. Tôi theo họ lại Hoa Kỳ, tốt nghiệp y sĩ giải phẫu và gặp Fat-yew.

Khi lấy cha tôi mệnh chung, và tôi đã trở thành yếu nhân của Thanh Hồng bang. Fat rời nước Mỹ, một phần vì không muốn phát minh Disa lọt vào tay Ngũ Giác đài, phần khác là do tôi thúc đẩy. Fat vốn hiếu sinh, ông không hề giết một con kiến. Ông là người Tàu, ông không chịu đựng nổi cái cảnh Trung Hoa là cường quốc lấy lưng trong lịch sử, từng phát minh thiên văn học, súng đạn, lại bị người da trắng xô xuống hàng em út và nô bộc, cho nên ông đã nghe lời tôi, và tôi đã thuyết phục Fat trở thành một phần tử đặc lực, trung thành trong Hồng bang.

Mục đích của Hồng bang, cũng như của thiên vương, và của mọi công dân Tàu yêu nước sáng suốt khác, là đưa tổ quốc khỏi sự ngưng trệ, sự chia rẽ, sự thoái bộ. Trung Hoa phải khôi phục vai trò đại cường quốc số một trên thế giới.

Và sự nghiệp này chỉ có hy vọng thành tựu nếu Trung Hoa nắm giữ được vũ khí tuyệt đối. Trời đã cho Fat-yew tìm ra chất độc Disa, Nguyên liệu chế tạo có thể tìm thấy ở bất cứ đâu, Fat rút ra từ xương con cá lòng-tong, tác dụng chiến tranh lại vô cùng ghê gớm, chỉ cần nhồi chất Disa vào bom hoặc hỏa tiễn bắn qua nước địch là quân đội và dân chúng địch bị tê liệt, không phương cách

nào cứu chữa nổi. Đặc biệt là Fat đã chế được Disa bằng bột, pha với nước uống và thức ăn, và cả Disa bằng hơi, không khác hơi ngạt.

Trước ngày nội chiến Quốc-Cộng tái diễn ác liệt, tôi đã cử đại diện tiếp xúc với phe Quốc Dân Đảng. Chẳng giấu gì ông, chúng tôi có cảm tình với phe Tưởng hơn phe Mao mặc dầu phe Tưởng không ưa gì phe trung thành với thiên vương là chúng tôi. Điều kiện của chúng tôi rất giản dị, và cũng rất minh bạch: trao quyền hành cho Hồng bang, tái lập đế chế, và phe Mao trạch Đông sẽ bị loại khỏi vòng chiến trong vòng 24 giờ đồng hồ bằng vô khí tụyệt đối Disa.

Cuộc thương thuyết mới bắt đầu thì đầu dây tình báo Quốc Dân Đảng ở Tân gia Ba bị kẹt. Chúng tôi đành phải chờ đợi, trong lúc ấy Mao trạch Đông chiếm đóng toàn thể Hoa-lục. Điều đình với phe Tưởng thì dễ vì chúng tôi có người nắm sẵn bên trong, nhưng còn với phe Mao...Do đó, chúng tôi phải liệu tình cách khác.

— Cheng Ho là đại diện của Hồng bang trong việc điều đình với phe Tưởng?

— Không hẳn Cheng là đại diện. Cheng chỉ là một người trong phái đoàn điều đình. Chắc ông đã biết trong đại chiến vừa qua Cheng đã hợp tác

chặt chẽ với tình báo phe Tưởng.

— Rồi chuyển qua C.I.A.

— Xin ông nhớ C.I.A. tìm Cheng, không phải Cheng tìm C.I.A. Cheng qua Saigon lập nghiệp vì trong thời gian p ục vụ trên đảo với tư cách nhân viên ban E Cheng đã gây ra nhều va chạm, có thể dẫn đến sự trả thù. Được Mỹ móc nối trở về hoạt động, Cheng nghĩ hẳn là thành phần trung kiên, am hiểu dân tình địa phương, và có khả năng nghề nghiệp, nên C.I.A. tin nhiệm và thu nạp. Riêng tôi lại nghĩ khác.

— Bà cho rằng C.I.A. dùng Cheng để thu hồi những thùng thép Disa?

— Ông nói đúng. Trung ương C.I.A. đã nghiên cứu hồ sơ Disa họ lý luận Cheng là người trong phái đoàn điều đình thế tất còn giữ liên lạc với chúng tôi.

— Họ biết bà còn sống?

— Biết. Nhưng chỉ biết lơ mờ thôi. Họ còn biết Hồng bang ở đây được tổ chức mạnh mẽ và chu đáo. Tôi chờ Cheng về sống ở đảo một thời gian mới xuất đầu lộ diện. Cheng tỏ ra nhiệt thành đối với công việc trong bang, cũng như đối với lý tưởng của tôi. Nhưng tôi chưa kịp bàn bạc chi tiết với Cheng thì căn bệnh cũ, căn bệnh tôi tưởng đã

phục hoàn toàn, hoặc ít ra là chịu nằm yên không phá phách, lại tái phát, và lần này nó tái phát một cách tàn bạo hơn, khiến tôi phải lách mặt.

— Thưa bà, tôi không dám...

— Đàn ông lịch sự thường không vặn hỏi đàn bà về những điều liên quan đến nhan sắc của họ. Thái độ lịch sự của ông làm tôi cảm kích. Tuy nhiên, ông cứ việc nêu thắc mắc, tôi xin trả lời hết. Tôi đã hiểu ý ông. Ông muốn hỏi tôi mắc bệnh gì phải không? Ông Văn Bìn ơi, ngày xưa tôi có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tôi lập gia đình với Fat-yew và sinh đẻ nhiều lần mà sắc đẹp không biến đổi. Cổ nhân có câu thơ «giai nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu», tôi còn sống sờ sờ, nhưng còn sống cũng chết, ông ạ, vì căn bệnh của tôi là căn bệnh quái ác. Căn bệnh này do vi trùng Hansen gây ra...

— Thưa bà...

— Ông đừng kiểm lời an ủi, vả lại tôi không thích được an ủi, mặc dầu tôi vẫn là đàn bà với tất cả sự yếu mềm cố hữu của đàn bà. Phải, tôi mắc bệnh phong cùi. Kề ra, điều này không lạ, đàn bà tuyệt đẹp thường chết yểu, nếu không chết thì cũng mang bệnh nan y, phần đông là mắc bệnh phong cùi. Vi trùng Hansen bắt đầu tàn phá thân

thể tôi trong những ngày tôi sống ở Hoa Kỳ. Fat tìm mọi phương cách chữa chạy cho tôi và căn bệnh đã thuyên giảm. Tôi chỉ bị những thương tật nhỏ ở chân và tay. Rồi đột nhiên căn bệnh ngưng lại. Tôi có cảm tưởng vi trùng Hansen đã bị khoa học đánh bại. Nhưng vi trùng này chỉ giả vờ né trốn. Nó rình cơ hội thuận tiện để quất tôi ngã sụm. Tôi sắp sửa mượn tay Cheng tiếp xúc lại với C.I.A. thì bọn vi trùng khốn kiếp ăn đứt một cánh mũi. Mặt tôi nổi mụn nhọt sần sùi, đỏ ngầu.

Tôi lại rút vào bí mật. Nhưng chuyện này không phải để mài nhanh rũa vuốt, chờ cơ hội quang phục, mà là tấn công vi trùng phong cùi Hansen...Trời cố tình hại tôi, ông ạ. Nước Mỹ là nước hầu như không có người cùi (1) thì tôi lại mang bệnh cùi. Bệnh cùi có hai hình thức, bệnh nhẹ thì ăn nhập dây thần kinh, làm da tê liệt, ngón tay ngón chân và các bộ phận khác trong cơ thể bị teo nhỏ và rớt rụng, bệnh nặng thì làm da dày cộm, mọc dây mụn lở đỏ lôm, nhất là trên mặt, và tàn phá cả mũi và

(1) đúng, dẫn chứng trong năm 1949. Mỹ có 500.000 người chết về bệnh tim thì chỉ có 4 người chết về bệnh cùi. Ngoài Mỹ ra, các nước như Gia nã Đại và Tây Âu cũng hiếm có bệnh nhân cùi. Bệnh này tác hại mạnh mẽ ở Phi-Á, các hải đảo ở Thái-Bình dương, và nhất là ở Hoa nam.

họng. Mặc bệnh nặng thì chỉ sống từ 5 đến 10 năm là chết; chết vì mụn lở làm nghẹt thở. Còn bệnh nhẹ thì có thể kéo dài từ 20 đến 30 năm.

Hồi ở Mỹ, tôi chỉ mắc hình thức nhẹ của bệnh củi. Chẳng hiểu sao khi tái phát nó lại chuyển sang hình thức nặng. Hơn thế, nó còn tái phát theo nhịp độ phi mã. Tôi là y sĩ, tuy không chuyên khoa phong củi, nhưng đã có đủ kiến thức để hiểu cái ngày từ già cõi đời không còn xa mấy. Trước ngày về châu tiên tổ, tôi quyết đạt thành mục đích đã vạch, nên ủy thác cho Cheng-Ho thương lượng với C.I.A., đề nghị C.I.A. giúp phương tiện đột nhập thủ đô Bắc Kinh, các biệt kích HỒNG bang sẽ tấn công bằng chất Disa và bắt giữ toàn bộ lãnh tụ Trung Cộng. Nhưng Cheng đã từ chối. Cheng cho biết chẳng bao giờ C.I.A. chấp thuận, sợ gây ra đại chiến thứ ba. Theo lời hắn, phương pháp tuyệt hảo là dòi tiền. Dòi thật nhiều tiền. Tôi không bằng lòng, nhưng vì trùng Hansen mỗi ngày một hành hạ thêm dữ dằn, tôi đành bật đèn xanh cho Cheng-Ho.

— Và bà đổi tên Hsiang pen Lih.

— Đổi tên không đúng. Vì tôi chỉ đề ra chủ trương, mọi chi tiết đều do Cheng sắp xếp. Hsiang là một trong những nhân viên an ninh có mặt trên

tàu Li-wo. Con tàu bị bắn chìm, và Hsiang đã thiệt mạng. Cheng dùng tên Hsiang để tiếp xúc với trung ương C.I.A. và MI-6. Công việc được tiến hành trôi chảy nên tôi dinh ninh có 20 triệu đô-la xung vào quỹ phát triển của HỒNG bang. Nếu có số tiền khổng lồ này, tôi có thể an tâm nhắm mắt.

Nhưng tình báo đồng minh lại không hoàn toàn tin cậy Cheng. Họ chỉ cho phép hắn khai sơn phá thạch. Và họ cử ông tới, đích thân điều khiển tại chỗ. Nếu Cheng không thay lòng đổi dạ thì sự hiện diện của ông càng giúp tôi thành công mau chóng. Đàng này...

— Cheng phản bà ?

— Phải. Trong đời, tôi chưa tin ai bằng hắn. Không dè hắn đã bị đồng tiền làm tối mắt. Tôi khám phá ra thì đã muộn. Hắn đã manh tâm đánh cắp bản đồ về nơi giấu thùng thép Disa đem bán cho Lim Koon lấy một triệu đô-la Mỹ. Họa đồ này có một bản duy nhất, tự tay tôi vẽ. Chỉ riêng tôi biết nơi cất giấu, người lạ phải nắm được họa đồ mới có thể tìm thấy. Hắn lợi dụng chuyến qua đảo HỒNG thăm tôi, lừa tôi pha chế rượu xa-rát lên vào thư phòng thực hiện ý đồ đen tối. May thay tôi phòng ra trước khi hắn trở lại đất liền. Cheng rất giỏi võ, hắn từng làm nghề dạy võ ở nước ông.

nên tôi không thể hạ sát hắn. Hắn mê rượu tapai
lời bèn pha chất Disa vào rượu cho hắn uống. Mục
dích của tôi là trừ khử Cheng, không ngờ cả á xam
của Agong cũng thiệt mạng oan uổng.

— Theo thiên ý, bà hơi nghiêm khắc với
Cheng. Trước khi tắt thở, hắn có trời trần nhiều
điều quan trọng. Nói ra e bà không tin nhưng sự
thật là Cheng nhờ tôi giúp đỡ Văn Kiều.

— Tôi tin lắm chứ... Ông đừng sợ tôi nghi
ngờ vì những lời cuối cùng của Cheng đã được tôi
thu băng. Hắn chỉ nói được tiếng Lam... thì chết.
Ông dư biết con gái tôi mang họ Lam, Văn Kiều và
Văn Anh là hai chị em cùng mang họ Lam trong
diễn tích cầu Lam ngày xưa. Đành rằng Cheng gửi
giam con gái tôi cho ông song sự hối hận trước
khi chết của hắn cũng chưa đủ đền bù lại sự
thương mến và tín nhiệm lớn lao của gia đình tôi
đối với hắn. Ông tinh, Văn Kiều là kim chi ngọc
diệp, tôi cứng nó hơn cứng trứng rồng, vậy mà vị
tinh thiên vương tôi đã nghiên rằng hy sinh tất cả,
gả nó cho Cheng... Nếu Cheng là ông hoặc là một
phần của ông thì sự hợp ngẫu này không đến nỗi
túi, đáng này con tôi như hoa hồng nở trong
sương xuân buổi sớm thì Cheng đã già khom, tóc
bạc phơ, vai rộng, mặt nhỏ, báo hiệu sự yểu tướng

và phân cốt..

Tôi mang con tôi cho hắn để hắn đóng góp
hữu hiệu vào sự nghiệp quang phục giòng dõi
thiên vương, và đặc biệt là hoàn thành kế hoạch 20
triệu mỹ kim. Hắn đã phản thù, tôi không còn
đường nào khác. Tắm họa đồ hắn đánh cắp có
thể làm sự nghiệp quang phục tan ra mây khói nếu
nó bị lọt vào tay người lạ.

— Thưa bà, tôi đã khờ khạo đốt nó ra than.

— Đó là cái may cho ông. Nếu ông cất giữ
trong mình, giờ này ông đã nằm gọn trong bụng
cá ngoài khơi Tân gia Ba cũng như Cheng-Ho
thăng rề đốn mặt của tôi.

— Dầu sao Cheng cũng đã chết. Tôi tưởng bà
nên tìm cách thông cảm và tha thứ.

— Vâng, tôi xin nghe lời ông. Tôi đã lường
tuổi mà lừa lòng, chưa tắt. Tôi vẫn còn sự
nóng giận dữ dãn như hồi trẻ. Thật ra, như ông
vừa nói, tôi hơi nghiêm khắc với rề. Hắn ông đã
biết Cheng có bà mẹ Ấn độ, trở về quê hương rồi
biệt tích, hắn lại còn cô em rời đảo năm 1942
theo làn sóng tẩu cư rồi cũng biệt tích. Theo tin
tức tôi nhận được thì cả hai còn sống. Bà mẹ
hiện bị tàn tật, quanh năm nằm liệt giường, chẳng
bao lâu nữa sẽ chết. Bà mẹ mắc bệnh gì, ông biết

không ?

— Trời, câu chuyện bà kể gồm nhiều tình anh tiết éo le và ly kỳ như tiểu thuyết trinh thám. Và nếu biết rõ tôi đã không nín hơi chờ bà kể tiếp.

— Xin lỗi ông nhé, nhiều khi tôi lảm cầm như bà cụ 80 Mẫu thân của Cheng mắc một bệnh xấu hổ Bệnh giang mai. Vì trùng giang mai dục ruộng lục phủ ngũ tạng của bà nên bà bị hoàn toàn tê liệt. Sở dĩ bà có vi trùng giang mai vì trong những ngày sống ở Ấn bà làm nghề buôn hương bán phấn. Bà sợ điếm nhục cho gia đình của Cheng, một gia đình tử tế, hiền lương nên không dám quay lại Tân gia Ba, và không dám liên lạc với con trai. Hiện bà ở chung với con gái. Và cô này cũng chẳng hay ho gì. Cô ta bị ngồi tù hai, ba phen về tội buôn lậu ma túy, và hiện nay cũng bệnh rề rề. Tôi khám phá ra tình trạng gia đình của Cheng trong một bức thư do em gái của hắn từ Ấn gửi tôi, nếu tôi đọc được không lẽ Lim Koon lại thua kén. Cheng là nhân viên C.I.A. thế tất Lim Koon phải theo dõi thư tín của Cheng, phương chi Lim và Cheng chẳng ưa gì nhau từ nhiều năm nay. Lim Koon nắm được bằng chứng về bà mẹ và cô con gái nên Cheng bị sáng-ta dễ dàng. Tôi thuật lại

ông nghe là dễ xác nhận với sự thông cảm của tôi đối với trường hợp của Cheng, nhưng thông cảm là một việc còn tha thứ là việc khác. Tôi giết Cheng là vạn bất đắc dĩ. Vì hắn là sợi dây liên lạc duy nhất giữa tôi và thế giới bên ngoài. Chỉ có hắn mới biết kế hoạch của tôi. Chỉ có hắn mới biết tôi đội lốt Hsiang-pen Lih.

— Lim Koon không biết ?

— Không. Cũng như tình báo tây phương, hắn chỉ biết tôi còn sống. Nhưng không biết ở đâu.

— Còn về phần Agong ?

— À, ông rẽ thứ hai của tôi. Tôi sắp nhắc đến thì ông đã nói trước. Một trong các lý do khiến tôi tàn nhẫn với Cheng là Agong. Vì do Cheng tôi mới biết Agong. Họ là bạn thân từ hồi đề chòm. Agong xấu hơn ma mụt, tôi gả Văn Anh cho hắn là do Cheng khẩn khoản yêu cầu. Cheng tâm sự là Agong móc nối với G.R.U số viết, gả Văn Anh cho Agong là để đầu tư, vạn nhất tình báo tây phương không chịu xuất ra 20 triệu mỹ-kim thì sẽ dùng Agong làm cây cầu với Liên Xô. Đứng ra, lời thuyết phục của Cheng không làm tôi lay chuyển, vì tôi đã hy sinh con Văn Kiều, tôi không thể nhắm mắt hy sinh luôn con Văn Anh nữa, huống hồ con Văn Anh đàn giỏi, vẽ giỏi, võ

cũng giới nữa. Nhưng ông ơi, thằng Agong mê con gái của tôi đến nỗi mất hết lương tri, hẳn lừa con gái tôi say rượu rồi phá hoại đời trinh nữ. Người Tàu chúng tôi vốn tôi theo truyền thống cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, con gái chỉ thất thân với chồng, cho nên tôi đành phải nghiến răng dè ngọc quý cho ngâu vầy..

Sự hy sinh của tôi bị đáp ứng bằng sự lợi dụng. Agong ăn lương C.I.A. song lại trung thành với G.R.U. Hẳn lên gặp đặc phái viên số viết ở đây để xin chỉ thị. Sau khi giết Cheng, tôi không thể buông tha Agong. Đó chỉ là biện pháp bảo vệ thông thường. Phương chi Agong lại là tay sai của gián điệp số viết G.R.U.

— Nào bà sai giết hẳn hồi chiều ?

— Phải. Vân Anh núp ở phòng bên trong khi ông trò chuyện với Agong Vân Anh chĩa súng qua khe cửa bắn Agong vì dè chạm một vài giây đồng hồ nữa hẳn sẽ phăng ra mọi đầu mối. Cheng không hề cho hẳn biết các bí mật... Cho nên Agong không thể biết sự liên hệ của con gái tôi với vụ Disa... Khi ấy ông nhắc lại lời trăng trối của Cheng.

— Vâng. Tôi nhắc đến tiếng nói cuối cùng của Cheng là tiếng.. Lam. Chuyện ấy theo tôi chẳng có gì quan trọng lắm.

— Rất quan trọng. Vì tôi không muốn ông nắm vững hết mọi vấn đề trước khi ra đảo HỒNG. Ông chưa nắm vững, ông mới tò mò, và ông mới đến đây gặp... Hsiang-pen Lih.

— Giờ gặp rồi đấy, Hsiang-pen Lih muốn gì ?

— Ông có duyên tề. Tôi già nua còn rung động, hưởng hồ đàn bà trẻ. Từ trước đến nay, tôi chỉ giao thiệp qua trung gian. Cheng Ho quá tham, hẳn ăn tiền C.I.A. chưa hả hê, hẳn còn ti toe một triệu đô-la của Lim Koon nữa. Hẳn bị gạt ra ngoài, cuộc thương lượng giữa ông và tôi được dễ hơn. Tôi vẫn duy trì dè nghị cũ.

— Bà sẽ giao hết các thùng thép.

— Vâng.

— Các thùng thép hiện được cất ở đâu ?

— Vì điều kiện an ninh, các thùng thép đựng chất Disa được cất trong một hang ngầm dưới biển. Ngoài khơi Tân gia Ba có nhiều hang ngầm như vậy. Cheng-Ho đánh cắp tám hòm đồ với hy vọng tìm ra con đường từ đảo HỒNG đến hang ngầm. Hẳn đã chết, tám hòm đồ cũng bị hủy. Nhưng giờ hẳn còn sống, giả tám hòm đồ còn nằm trong tay hẳn, hẳn cũng dùng hòm chiếm đoạt kho Disa. Vì, thưa ông, từ phòng riêng trên đảo HỒNG tôi có thể điều khiển bằng điện tử hang đá Disa. Tôi chỉ bấm

nút là toàn thể nỗ lực của anh. Tại hang ngầm này còn nhiều dụng cụ an ninh kỹ lưỡng, ông đến nơi sẽ thấy.

— Bà cho phép tôi đến tận nơi ?

— Vâng. Trước khi trả tiền, người mua có quyền được coi hàng xem tốt hay xấu. Tôi đề sẵn một điện đài cực mạnh, ông có thể liên lạc với tổng hành doanh của ông ở Saigon. Công việc trả tiền và giao hàng được tiến hành theo một thể thức đơn giản và lệ làng : tôi đã dẫn ngân hàng O.d.B. ở Thụy Sĩ, ông Hoàng đánh khăn điện chuyển số tiền 20 triệu mỹ-kim vào trương mục của tôi ở O.d.B., ngay sau khi việc chuyển tiền được thực hiện nhân viên của tôi ở Thụy Sĩ sẽ báo tin bằng vô tuyến điện mật mã. Nói tóm lại, công việc này có thể được hoàn tất trong vòng 3 hoặc 4 tiếng đồng hồ. Giờ, mời ông ghé thăm hang ngầm. Hy vọng chúng ta có thể cộng ly xa-rát ăn mừng trước khi bắt trời mọc.

— Thưa bà, tôi đã sẵn sàng..

— Vâng. Trước khi tạm biệt, tôi cần dặn ông điều này : đảo Hồng là giang sơn bất khả xâm phạm của tôi từ nhiều năm nay, ông là đệ nhất võ sĩ, nhưng tài nghệ con người đầu là tài nghệ siêu đẳng cũng chỉ là trò đùa đối với khí giới điện tử. Khắp

đảo tôi đều thiết trí máy móc phòng vệ điện tử. Bởi vậy, ông giữ thái độ ôn hòa thì hơn. Tôi vốn ghét chém giết, ông đừng buộc tôi phạm thêm tội ác...

— Thưa bà...bà vốn ghét chém giết, nhưng trong 24 giờ qua bà đã dùng tay vào máu hơi nhiều.

— Ông Văn Bình, lối phát biểu sồng sượng và khiếm nhã của ông có thể làm tôi mất thiện cảm với ông. Tôi chỉ hạ lệnh giết hai thằng rề phẫn bội. Chỉ có thế thôi. Nếu Cheng và Agong không phản bội, tôi đã không phá giới sát.

— Thưa bà...nếu bà không phá giới sát thì ai phải chịu trách nhiệm về cái chết của các nhân viên Phản Giám dưới quyền Lim Koon ?

— Tôi có thể trả lời minh bạch và cương quyết là không giết họ.

— Vậy thủ phạm là ma.

— Ông muốn nói lờn, nhưng sự thật không khác lời ông bao nhiêu. Vâng, thủ phạm là ma. Con ma từ rừng rậm, từ núi cao hiện về. Ông đã gặp con ma khủng khiếp ấy.

— Tướng Nhật chán gỗ Tokita ?

— Phải. Tokita chủ trương những vụ hạ sát này để xô ông vào đường cùng, khiến ông phải hợp tác với Lán, cưỡng lại tôi.

— Bà quen Tokita ?

— Khả nhiều. Tôi quen hẳn từ hồi con gái. Tôi cấp sách đi học ở Mỹ, đang là thiếu nữ ngây thơ, chưa biết đến sự mạng quang phục do thiên vương để lại, chưa được bầu làm Hồng đại nương trong bang, thì Tokita đã là trung úy tình báo trong quân đội Nhật, và tổng sự trong văn phòng tùy viên quân sự tòa đại sứ Nhật tại Mỹ. Tôi nhắc lại chuyện cũ để ông hiểu là Tokita đã lớn tuổi. Nếu tôi không lầm, Tokita đã xấp xỉ thất tuần tuy thân hình và dung mạo còn trẻ.

Định mạng oái oăm đã sui tôi về Tân gia Ba với chồng, và Tokita là võ quan tham mưu của tướng tư lệnh Nhật đánh chiếm Tân gia Ba. Khi ấy, hẳn leo lon tá, được coi là chuyên viên điệp báo hữu hạng. Hẳn nhìn xa thấy rộng, biết trước Nhật bại trận nên đào ngũ, trốn vào rừng. Trong nhiều năm liền hẳn tu luyện võ công dọc vùng rừng núi Tây Tạng, Nê-Pan, Ấn Độ, Miến Điện. Hẳn đã là cao thủ nhu đạo, thời gian lưu vong này giúp hẳn quán triệt những môn võ kỳ bí, và ngày nay hẳn trở thành vô địch. Hẳn thuộc giòng giới quý phái, không phải con nhà thường dân, hẳn lại là yêu n ân đảng Hắc Long. Tôi nghĩ đảng Hắc Long đã hạ lệnh cho Tokita rút trước vào bóng tôi để bảo toàn lực

lượng. Mục đích của đảng Hắc Long cũng là quang phục. Chúng tôi nuôi mục đích quang phục Trung Hoa cho thiên vương thì đảng Hắc Long và Tokita nuôi mục đích quang phục Nhật bản và nâng Nhật bản lên hàng đại cường bá chủ thế giới...

Đường như ngày xưa Tokita đã nghe nói đến phát minh Disa của chồng tôi. Và ngày nay hẳn trở về Tân gia Ba để lôi kéo tôi theo hẳn.

— Bà vừa dùng chữ «lôi kéo». Thưa bà, tôi trộm nghĩ...

— Khỏi cần rào trước đón sau, ông Văn Bình. Chữ «lôi kéo» được tôi dùng một cách chủ ý. Hồi ở Mỹ, Tokita đã có cảm tình sâu xa với tôi. Hẳn bị thất vọng vì dầu sao hẳn là công dân một nước thù nghịch của tổ quốc tôi, tôi là con cháu thiên vương tôi không thể kết thân với người ngoại quốc. Sau khi về Tân gia Ba, hẳn tìm cách gặp tôi và tôi đã thoai thác... Thân thể tôi bị vi trùng cũ tàn phá, tôi lại già rồi... và tôi còn sự mạng phải làm tròn, phải không ông ?

Dầu sao sự hiện diện của Tokita cũng làm tôi bối rối rất nhiều. Tôi khó thể chống lại hẳn về phương diện võ thuật. Tôi lại mắc kẹt phau nào về mặt tình cảm.

— Bà còn... yêu Tokita ?

— Còn yêu e không đáng. Tôi chưa hề yêu hẳn. Trong đời tôi chỉ yêu chồng. Tôi chỉ yêu con tôi. Tôi chỉ yêu sứ mạng quang phục của thiên vương. Tôi mắc kẹt với Tokita vì một người dâu bà. Một trong những người vợ trẻ của hẳn.

— Disa.

— Vàng, tên nàng là Disa. Tokita không còn trẻ nữa, nhưng sức khỏe cũng như hấp lực của hẳn không thua thanh niên. Tôi không hiểu sao hẳn cười được Disa. Có lẽ trời muốn hại tôi. Vì Disa cũng là nữ thủ lãnh trong Bang. Nàng có liên hệ huyết thống với tôi. Năm được yếu diễm của tôi, Tokita không coi tôi ra gì nữa. Hẳn không dám mạnh tay đối với tôi, sợ tôi làm liều, tiêu hủy kho độc chất. Hẳn bèn chặt hết vây cánh của tôi, tìm cách bao vây tôi. Hẳn không dám xia đến Lim Koon. Hẳn chỉ ngăn ông. Nếu hẳn cố gắng mua chuộc ông.

— Thưa bà, liên hệ huyết thống giữa bà và Disa ra sao ?

Nữ y sĩ giải phẫu Hồng đại nương, vợ của khoa học gia đại tài Fat-yew, thân mẫu của giai nhân Văn Anh. Văn Kiều, cháu ruột của thiên vương Hồng tú Toàn, hiện thời là Hsiang-pen Lih...ngồi thừ trong ghế bành đá, mạng che mặt hơi rung rung. Văn Bình đoán biết thiếu phụ đang bị xúc động cực

độ. Thiếu phụ thở dài :

— Ông Văn Bình, sự đời thật éo le, cô gái mang tên Disa chính là...

Thiếu phụ ngưng bật. Vì phía sau có tiếng người cất lên, một tiếng nói phụ nữ quen thuộc, thành thót nhưng cương quyết :

— Mẹ, mẹ đừng nói nữa... Tại sao mẹ lại thờ lộ tâm tình với người lạ ?

Văn Bình quay lại. Chàng nhận ra Văn Anh vợ của Agong. Đem trước, gặp nàng ở Johore Bahru, chàng đã bồi hồi, ngây ngất. Hương thơm những luồng hoa mới nở từ ngoài vườn bay vào phòng nàng, quện với hương thơm thủy tiên đặt trên cái đôn sứ men trắng như tuyết, vẫn không át được hương thơm từ da thịt nàng tiết ra. Một hương thơm kỳ diệu... Khi ấy nàng mặc đồ chèn tàu nên chàng thấy rõ các đường cong tuyệt vời. Giờ đây, nàng phục sức theo lối tây phương. Áo ngắn xiêm ngắn, hương thơm độc đáo của thân thể nàng bay lùa trong không khí, khiến chàng thêm bồi hồi ngây ngất.

◊ Khi ấy, Văn Anh đón chàng bằng bút vẽ và ly rượu. Giờ đây, nàng đón tiếp chàng bằng sự thờ nghịch.

Cặp mắt nồng nàn như chứa tia nắng ấm của

Vân Anh đã trở thành lạnh lùng. Và tàn nhẫn.

Vân Bình hiền lành. Thời khắc êm đềm đã qua. Vì gã Tàu mặc áo thun võ trang tiêu liên đang đứng bên Vân Anh. Mũi súng của hắn chĩa thẳng về phía chàng. Và sợ chàng còn tiếp tục mê ngủ, gã Tàu đã cần thận lên đạn kêu soạch.

XII

Bảo ngầm

VÂN BÌNH hất hàm nói với gã Tàu mặc áo thun trắng :

— Cất súng đi.

Vân Anh, giọng nghiêm nghị :

— Cộng sự viên sẽ cất súng sau khi ông làm xong mọi việc. Ông khỏi cần chào kiểu mẫu thân tôi. Mời ông ra ngoài bằng cửa bên trái.

— Đi thăm hang ngầm ?

— Vâng. Và ông sẽ lưu lại trong hang đến khi nhân viên của Hồng bang từ Thụy Sĩ điện về. Xin cảnh cáo là ông không còn con đường nào khác. Nếu ông từ chối, hoặc nếu cấp trên của ông không thanh toán số tiền đã định, ông sẽ ở luôn dưới đáy biển. Chúng tôi phải giết ông để bảo toàn bí mật.